

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 87/14

V Luxembourg, 19. junija 2014

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca v zadevi C-268/13
Elena Petru proti Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu in Casa
Națională de Asigurări de Sănătate

Po mnenju generalnega pravobranilca Cruza Villalóna mora država članica odobriti izvedbo zdravstvene storitve v drugi državi članici, če je razlog za nezmožnost njene izvedbe na ozemlju te države trenutna in začasna pomanjkljivost v njenih bolnišnicah

Vendar generalni pravobranilec meni, da kadar gre za strukturno težavo, država članica ni dolžna odobriti izvedbe te storitve v drugi državi članici, razen če navedena odobritev ne bi ogrozila zmožnosti delovanja njenega sistema socialne varnosti

V skladu s pravom Unije¹ se zaposleni osebi lahko dovoli, da odide na ozemlje druge države članice, da bo prejela zdravljenje, ki ustreza njenemu zdravstvenemu stanju, in tam prejme potrebne storitve, kot če bi bila zavarovana v okviru sistema socialne varnosti navedene države, pri čemer ji stroške povrne država članica stalnega prebivališča. Država članica navedene odobritve ne sme zavrniti, če zdravljenje, ki ga zaposlena oseba potrebuje, spada med dajatve, določene v njeni zakonodaji, in ji ga na njenem ozemlju ni mogoče ustrezno nuditi glede na trenutno zdravstveno stanje te osebe in verjetni razvoja njene bolezni.

E. Petru, romunska državljanka, trpi za resno boleznijo in je morala biti zaradi njenega poslabšanja sprejeta v specialistični zdravstveni center v Temišvarju (Romunija), kjer je bilo ugotovljeno, da je njeno zdravstveno stanje tako resno, da je potreben nujen kirurški poseg. Med hospitalizacijo je E. Petru ugotovila, da navedeni center nima osnovnega medicinskega materiala in da je prenatrpan, zaradi česar je ob upoštevanju zapletenosti kirurškega posega, ki bi ji moral biti opravljen, zaprosila za odobritev posega v Nemčiji.

Čeprav ji je bila odobritev zavrnjena, se je E. Petru odločila za operacijo v Nemčiji. Skupni strošek posega je znašal približno 18.000 EUR, od romunskih oblasti pa zahteva povrnitev tega zneska.

Tribunalul Sibiu (prvostopenjsko sodišče v Sibiu, Romunija), ki odloča o zadevi, je Sodišče zaprosilo za odločitev, ali je treba splošno pomanjkanje osnovnih zdravstvenih sredstev v državi stalnega prebivališča šteti za položaj, v katerem zdravljenja ni mogoče zagotoviti, tako da lahko državljani te države članice uresniči pravico, da se mu odobri zdravljenje v drugi državi članici, ki ga krije sistem socialnega varstva v njegovi državi stalnega prebivališča.

Čeprav na tem področju že obstaja sodna praksa Sodišča, gre v obravnavanem primeru prvič za položaj, v katerem potreba po zdravljenju v drugi državi članici temelji na pomanjkanju sredstev v državi stalnega prebivališča.

Generalni pravobranilec Cruz Villalón v danes predstavljenih sklepnih predlogih analizira dve različni vprašanji: (1) ali je mogoče neprimernost ali pomanjkanje pripomočkov v bolnišnici v določenih okoliščinah izenačiti s položajem, v katerem v navedeni državi ni mogoče v razumnem roku zagotoviti določene zdravstvene storitve, ki je na seznamu storitev, ki jih krije sistem socialne

¹ Uredba Sveta (EGS) št. 1408/71 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, kakor je bila spremenjena in konsolidirana z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 3). Dejansko stanje spora o glavni stvari je nastalo pred začetkom veljavnosti sprememb, uvedenih z Uredbo (ES) št. 592/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 (UL L 177, str. 1).

varnosti in (2) ali je tako tudi, če je navedena neprimernost in pomanjkanje bolnišnične opreme strukturne narave.

Generalni pravobranilec je opozoril, da so zdravstvene storitve, vključno z javnimi, storitve ekonomske narave in zato zanje velja prosti pretok storitev, in poudaril, da čeprav lahko države članice za prejetje teh storitev v drugi državi članici, katerih stroške nosi država stalnega prebivališča, zahtevajo odobritev, smejo odobritev zavrniti le, če se lahko na njenem ozemlju pravočasno zagotovi enako ali enako učinkovito zdravljenje.

Generalni pravobranilec je povzel sodno prakso na tem področju in poudaril, da ima pacient iz države članice, ki je vključen v javni zdravstveni sistem, pravico oditi v drugo državo Unije na stroške sistema socialne varnosti države njegovega stalnega prebivališča, če se enako ali enako učinkovito zdravljenje lahko pravočasno opravi v tej drugi državi, in ne v državi stalnega prebivališča. V teh okoliščinah bo sistem, v katerega je pacient vključen, pokrila njegove stroške, nastale v tujini. Če pa niso izpolnjeni ti pogoji, ima pacient vedno možnost, da gre v tujino in tam prejme storitev, do katere bi imel pravico v svoji državi zavarovanja, vendar lahko zahteva vračilo le stroškov posega po ceni, določeni v državi zavarovanja, in ne po ceni, ki je bila zaračunana v kraju opravljanja storitve.

Generalni pravobranilec je v zvezi s prvim vprašanjem navedel, da glede na to, da pravo Unije ne razlikuje med razlogi, iz katerih določene storitve ni mogoče opraviti pravočasno, **je treba šteti, da je začasno pomanjkanje materiala enakovredno neprimernosti, povezani s pomanjkanjem zdravstvenega osebja.** Po njegovem mnenju **mora država članica zato odobriti, da se storitev, ki spada med dajatve, zajete v njegovem sistemu socialne varnosti, opravi v drugi državi članici Unije, kadar konjunktorno pomanjkanje opreme v eni od njenih bolnišnic dejansko onemogoča njeno izvedbo.**

V odgovor na drugo obravnavano vprašanje pa generalni pravobranilec meni, da **kadar je pomanjkanje opreme za izvedbo zadevne zdravstvene storitve posledica strukturnega pomanjkanja, država članica ni dolžna odobriti izvedbe storitve, ki vključena med storitve iz njenega sistema socialne varnosti, v drugi državi Unije, čeprav bi to lahko pomenilo, da določenih zdravstvenih storitev dejansko ni mogoče opraviti. To pa mora storiti, če navedena odobritev ne bi ogrozila zmožnosti delovanja njenega sistema socialne varnosti.**

Generalni pravobranilec v zvezi s tem navaja, da država članica, ki je v takem položaju strukturnega pomanjkanja, **ne bi mogla vzdržati ekonomskega bremena, ki bi izhajal iz masovnega zdravstvenega izseljevanja oseb, ki so vključene v njen sistem socialne varnosti, in poudarja, da ena izmed meja izvajanja svobode opravljanja storitev v zdravstvenem sektorju ravno, da se ne ogrozi izvajanje navedenih storitev niti vsi naporji načrtovanja in racionalizacije na tem osnovnem področju v državi pacientovega stalnega prebivališča.**

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalnega pravobranilca za Sodišče niso zavezujoči. Naloga generalnih pravobranilcev je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlagajo pravno rešitev zadeve, ki jo obravnavajo. Sodniki Sodišča zdaj začenejo posvetovanje o zadevi. Sodba bo razglašena pozneje.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sklepnih predlogov je objavljeno na spletni strani CURIA na dan predstavitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki predstavitve sklepnih predlogov so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106